

HVER SIN TID - tre monologer

DINOSAURENS TID

- Vi hadde vår tid, sa Dino, herr Saurus.

En herlig tid mens kloden svevde
noen millioner ganger rundt
den varmende solen.

Alt var så grønt, så grønt, vi spiste og spiste,
vi ble så store, så store, så tunge at
ingen kunne spise oss.

Nå ble noen av de mindre i slekten
spist likevel

fordi andre i slekten fikk smak på kjøtt.

Men det forstår jeg ikke, når det fantes
så mange herlige saftige planter å goble i seg.

*Herr Saurus er nå det som kalles en fossil
Han graves frem fra en fjellkjede
i det vi kaller Antarktis.*

- Gjør det vondt å bli hakket ut av fjellet i en
enorm steinblokk?

- Egentlig ikke, man merker det ikke når man bare er
en samling fossiliserte knokler.

Men det er hyggelig å være ute i luften igjen og
kjenner lyset fra solen...

Men...

hva er alt det hvite som er overalt og hvorfor
er det så kaldt?

I vår tid var det grønt og varmt her...

Jaja. Verden har vel forandret seg...

Jeg husker det var en stor lysende kule
som suste ned fra himmelen
og traff kloden vår og
da var den ikke lenger grønn og vennlig.

Vår tid var vel forbi...

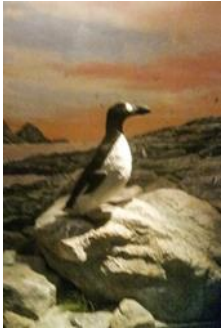
og så kom disse rare skapninger
som ikke legger egg...

Det er vel noen av deres etterkommere
som bråker nå

og får alt til å riste omkring meg
mens de graver knoklene mine opp?

Deres tid er åpenbart ikke forbi... ennå.

GEIRFUGLENS TID

Det er ikke sikkert at alle kjenner Geirfuglen. Her er et bilde av hen på Naturhistorisk museum på Tøyen.

Geirfuglen heter «penguin» på engelsk. Og da man oppdaget Antarktis og fant noen fugler som lignet på geirfuglen, kalte man dem også penguins, pingviner.

GEIRFUGLENS TID

De elsker meg.

De står bak glasset og stirrer på meg.

- Tenk at den ikke finnes mer, sier de.

Nei vi finnes ikke mer. Vår tid er forbi.

Det er bare noen få som meg som står i montrer på museer.

De har forresten gjort det fint for meg her, jeg har en klippe å stå på og bak meg svaberg, vann, en øy og en himmel med røde skyer.

Jeg står i profil så mitt flotte nebb ses, og fjærdrakten er striglet og fin og uten utøyet som plaget meg da jeg var i live.

De elsket oss den gangen også.

Vi var tunge og vingene våre

som hjalp oss da vi suste gjennom vannet var for små til å bære oss oppe i luften.

De elsket å fange oss, svi av fjærene og grille oss på bål så i flere hundre år holdt vi sjømenn i livet rundt hele Nordatlanterhavet.

Men de er ikke så kloke, disse tobeinte uten fjær som står og stirrer på meg nå. De kunne latt noen av oss leve som mat for nye generasjoner men nei

det siste paret fikk halsen vridd om for hundre og femti år siden.

Da var tiden vår forbi

og de elsker oss idag fordi vi ikke finnes lenger.

MENNESKETS TID

Jeg er et
menneske...

homo sapiens, den glupeste av alle de ulike
menneskeartene.

Vi er ikke særlig pene
sammenlignet med hester og svaner og mariehøner
og vi er egentlig ganske nye her - bare tre hundretusen år -
men vi har faktisk tatt over planeten
og vi har mer eller mindre
blåst i hvordan de andre som bor her har det...

Nå ja, uten dem kunne vi ikke ha overlevd så lenge
men det er vel derfor de er her
for å tjene oss
og selvfølgelig for å være en matkilde
selv om ikke alle arter smaker like godt som
for eksempel geirfuglen
men dessverre så finnes den ikke mer.

Vi er flinkere enn selv kråker til å bruke redskaper
og vi har funnet opp mange vidunderlige ting
spesielt ting vi kan bruke
til å drepe hverandre - og de andre dyreartene.

Men de andre dyrene er så vakre:
hester og svaner og mariehøner,
sommerfugler, flaggermus og hvaler.

Og pingviner. De ligner jo litt på oss
de står oppreist og ser ut som mennesker med finklær på.

De fikk sitt navn fordi de ligner på geirfuglen
men vi spiser dem ikke.

-Det med navn er ellers noe
som vi er flinke til:
vi gir navn til alle dyrene.

Pingviner bor i et isøde som en gang i tiden
var et paradisi der dinosaurer trivdes
og spiste planter (og noen ganger hverandre).

Og i dag gjør vi store deler av kloden vår om til
ødemarker
til hyttefelt og motorveier, parkeringsplasser og kjøpesentre
og vi endrer klodens klima så flere og flere arter opplever
at deres tid er forbi.

Jaja, vår tid blir nok også forbi en gang
men tenk
tenk om vi før det
kunne skape kloden om til et paradisi
og glede oss sammen med alle disse
vakre, morsomme vesener som vi deler kloden med
i et par milliarder år til.